

ΕΓΩ ΔΕΝ ΉΜΟΥΝ ΠΟΤΕ ΠΑΙΔΙ!

Της Ιωάννας Νίκου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

A) ΠΑΥΛΟΣ

B) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Βράδυ, μια έφηβη κοπέλα περπατά στους βρεγμένους σκοτεινούς δρόμους μιας περιοχής της Αθήνας. Ώσπου φτάνει σε ένα στενό με λιγότερα φώτα, απομακρυσμένο από τα περισσότερα σπίτια είναι παρκαρισμένο ένα μαύρο, ταλαιπωρημένο Ford. Η κοπέλα τρέμοντας καλύπτει την απόσταση που την χωρίζει από το αμάξι και ανοίγει την πόρτα του συνοδηγού. Ένας άντρας κάθεται στην θέση του οδηγού και την παρατηρεί καθώς μπαίνει στο αυτοκίνητο.

ΠΑΥΛΟΣ: (Μιλάει απότομα καθώς χτυπάει το αριστερό του πόδι νευριασμένα.)
Άργησες!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:
Ωραία, γιατί κατάφερα να σε νευριάσω...

ΠΑΥΛΟΣ:
Τελείωνε Κωνσταντίνα, όχι σε εμένα υφάκια!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Αποστρέφει το βλέμμα της από το δικό του και κοιτάζει τα πόδια της.)
Άσε με ήσυχη πια!

ΠΑΥΛΟΣ: (Γελάει με ειρωνεία δυνατά.)
Α, ναι; Αλήθεια κουράστηκες Κωσταντινούλα;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Παίρνει μια τρεμουλιαστή ανάσα και προσπαθεί να κρατήσει τα δάκρυστά της.)

Λέω ψέματα, (ανάσα- μικρή παύση) κλέβω χρήματα από τους γονείς μου, (ανάσα- μικρή παύση) φοβάμαι συνεχώς... (δακρύζει) κάποιες φορές μου είναι δύσκολο ακόμα και να κοιτάζω τον αδελφό μου στα μάτια... πώς μπορείς και κοιμάσαι μετά από όλα αυτά που με βάζεις να κάνω; (Σκουπίζει βιαστικά τα μάτια της, προσπαθεί να σταματήσει τα δάκρυα και τον κοιτάει με απέχθεια.)

ΠΑΥΛΟΣ: (Φωνάζει και κοιτά με ειρωνεία την Κωνσταντίνα.)
Σκάσε! Δεκαπέντε χρονών είσαι μην κάνεις σαν νιάναρο!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Δάκρυα συνεχίζουν να κυλούν από τα μάτια της και ένας λυγμός της ξεφεύγει.)

Εδώ και έξι μήνες... Έξι μήνες! Μου το κάνεις αυτό! Με εκβιάζεις τόσο καιρό για να σου φέρνω χρήματα... τα χρήματα των γονιών μου που νομίζουν ότι πάνε για φροντιστήρια! (Άλλος ένας λυγμός βγαίνει από μέσα της.) Γιατί; Πες μου γιατί μου το κάνεις αυτό; Δεν το καταλαβαίνεις ότι έτσι πληγώνεις και καταστρέφεις τα πάντα;

ΠΑΥΛΟΣ: (Αποστρέφει το βλέμμα του κοιτάζει έξω από το παράθυρο, αρχίζει να ψιγαλίζει πάλι.)
Στην αρχή σου άρεσε...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Ένα θλιμμένο χαμόγελο εμφανίζεται στο πρόσωπό της.)
Ήμουν τόσο ανόητη στην αρχή... δεν ήξερα πού έμπλεκα.

ΠΑΥΛΟΣ: (Χωρίς να την κοιτάζει πάλι, απλώνει το χέρι του για να του δώσει κάτι.)
Φέρε αυτό που έχεις να μου δώσεις και δίνε του, δεν έχω όρεξη για συζητήσεις απόψε, Κωσταντινάκι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Παίρνει βαθιές ανάσες για να ηρεμήσει, αλλά ο θυμός βράζει στο βλέμμα της.)
Κάθαρμα!

ΠΑΥΛΟΣ: (Χτυπά το χέρι του με δύναμη στο ταμπλό του αυτοκινήτου, η Κωνσταντίνα ταράζεται. Ο Παύλος τώρα την κοιτάζει...)
Οι ψιγάλες γίνονται βροχή. Κωνσταντίνα! Μίλησα δεν θέλω απόψε συζητήσεις! Φέρε το πακέτο και δίνε του!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Τον κοιτάζει στα μάτια και η ένταση ανάμεσά τους δυναμώνει, όπως και η βροχή.)
Ξέρω πώς ένιωθες κάποτε... όμως αυτό με κάνεις να ζω τώρα!

ΠΑΥΛΟΣ: (Σηκώνει το χέρι του για να την χτυπήσει και ουρλιάζει τις λέξεις...)
Σκάσε! Γιατί αν δεν σκάσεις τώρα θα το μετανιώσεις!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Τρομαγμένη ανακάθεται στο κάθισμά της. Παίρνει βιαστικές ανάσες και το στέρνο της ανεβοκατεβαίνει με γρήγορο ρυθμό καθώς αναπνέει και τρέμει ολόκληρη.)

ΠΑΥΛΟΣ:
(Την κοιτάζει για λίγο και ύστερα μαζεύει το χέρι του μακριά της. Γυρίζει πάλι το βλέμμα του μπροστά στον δρόμο που πλημμυρίζει από την βροχή. Κανείς από τους δύο τους δεν μιλάει για λίγο, το μόνο που ακούγεται είναι η βροχή που δυναμώνει λεπτό το λεπτό.)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Ενώ ακόμα τρέμει)
Κάποτε νόμιζα ότι με αγαπούσες, αλλά οι ψευδαισθήσεις χάνονται μέσα στο σκοτάδι της ψυχής μου πλέον... (Τα μάτια της βούρκωσαν ξανά.)

ΠΑΥΛΟΣ:
Ακόμα σε αγαπώ, Κωνσταντίνα. Απλά τώρα είμαστε και συνεργοί, στην απάτη και στο ψέμα μας...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Τα ψέματα Παύλο έχουν τίμημα, δεν είναι τσάμπα.

ΠΑΥΛΟΣ:

Φέρε μου τα χρήματα λοιπόν και φύγε...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: **(Κοιτάζει έξω από το παράθυρο και τα χέρια της γραπώνονται στο κάθισμα. Σφίγγει το ύφασμα μέσα στα χέρια της μέχρι που οι αρθρώσεις της ασπρίζουν. Ύστερα ψιθυρίζει με τρομαγμένη-τρεμουλιαστή φωνή.)**

Είσαι ήρεμος σήμερα, νόμιζα ότι λόγω της ημέρας... θα ήσουν αναστατωμένος. Νόμιζα ότι...

ΠΑΥΛΟΣ:

Να μην νομίζεις... αυτή η ημέρα ήταν, είναι και θα είναι από τις πιο όμορφες ημέρες της ζωής μου.

Μια ξαφνική κραυγή έκπληξης ξεφεύγει στην Κωνσταντίνα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Πώς μπορείς και το λες αυτό; Πόσο αναίσθητος είσαι;

Αν όντως πιστεύεις ότι ήταν η καλύτερη ημέρα της ζωής σου... δεν έχω να πω τίποτα άλλο παρά ότι ήσουν άξιος της τύχης σου.

Θυμωμένη πάει να ανοίξει την πόρτα, αλλά ο Παύλος την σταματάει βάζοντας το χέρι του μπροστά την σπρώχνει πάλι πίσω στο κάθισμα.

ΠΑΥΛΟΣ: **(Κοιτάζει την Κωνσταντίνα με ένα πονηρό βλέμμα.)**

Βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα... και δεν μου αρέσει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: **(Βγάζει ένα λευκό φάκελο από την τσέπη του μπουφάν της. Κοιτάζει με απέχθεια για λίγο τον φάκελο και μετά του τον πετάει.)**

Καθόλου βιαστικά δεν είναι τα συμπεράσματά μου...

ΠΑΥΛΟΣ: **(Ρίχνει το κεφάλι του ανάμεσα στους ώμους του.)**

Δεν είμαι τόσο κάθαρο όσο πιστεύεις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: **(Τον περιεργάζεται σιωπηλά. Ένα κινητό τηλέφωνο χτυπάει και σπάει την σιωπή. Η Κωνσταντίνα κοιτάζει για λίγο το τηλέφωνο, που δονείται στην τσέπη της.)**

Είναι ο αδελφός μου...

ΠΑΥΛΟΣ: **(Χαμογελάει θλιμμένα κοιτάζοντας την βροχή που πέφτει και ποτίζει το τζάμι του αυτοκινήτου.)**

Δεν θα απαντήσεις;

Ο ήχος της βροχής δυναμώνει.

Ο ήχος του κινητού συνεχίζει...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Δεν μπορώ...

Παίρνει μια βαθιά ανάσα.

ΠΑΥΛΟΣ: (Σμίγει τα φρύδια του θλιμμένα.)

Ακόμα και να τα μάθει όλα, δεν θα σου κρατήσει κακία, ούτε εμένα θα μου θυμώσει για πάντα, θα το ξεπεράσει... έτσι είναι ο Δημήτρης, βοηθάει τους πάντες και δεν κρίνει κανέναν... Αλήθεια, όταν τον γνώρισα η ζωή μου έγινε καλύτερη...

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Μέχρι που την κατέστρεψες... Ήσουν δεκαεπτά χρονών όταν ήρθες στο σπίτι μας, μόνο δύο χρόνια πέρασαν από τότε...

ΠΑΥΛΟΣ: (Αναστενάζει, βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα και έναν αναπτήρα.)

Ναι... μόνο δύο χρόνια... (Εβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.) Κωνσταντίνα, με θεωρείς απαίσιο...

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Προσπαθεί να διακωμωδήσει λίγο την κατάσταση για να ηρεμήσει κυρίως η ίδια.)

Ένα δαίμονα που κατέβηκε από την κόλαση με μοναδική του αποστολή να μου καταστρέψει την ζωή, για την ακρίβεια...

ΠΑΥΛΟΣ: (Γελάει άκεφα και την κοιτάζει με ειρωνικό βλέμμα.)

Τόσο κακός είμαι πια;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Παύλο γιατί... γιατί δεν είσαι ούτε στο ελάχιστο άνθρωπος; Δεν έχεις συναισθήματα, δεν νοιάζεσαι για τίποτα, παίρνεις αποφάσεις που καταστρέφουν αυτούς που νοιάζονται για εσένα...

ΠΑΥΛΟΣ: (Κρεμάει το τσιγάρο στο στόμα του.)

Ίσως γιατί δεν ήμουν ποτέ παιδί...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Όχι, όχι δεν είναι για αυτό! Εσύ είχες επιλογή μπορούσες να μην γίνεις σαν αυτόν!

ΠΑΥΛΟΣ: (Βγάζει τον καπνό από το στόμα του και κλείνει τα μάτια του καθώς γέρνει πίσω στο κάθισμα.)

Ξέρεις αυτά τα ακούω συνέχεια αλλά η αλήθεια είναι ότι ένα παιδί σαν εμένα ποτέ δεν έχει επιλογή. Αν προσπαθήσει να ξεφύγει το μόνο που θα καταφέρει να κάνει είναι ένας κύκλος γύρω από αυτό που τον περιμένει... Κάποτε ναι θα γίνει άνθρωπος αλλά μόνο και μόνο για να ξαναγυρίσει στον δαίμονα που κρύβει μέσα του... Και όσους πιο

πολλούς κύκλους κάνει τόσο πιο δύσκολο για τον ίδιο καθώς θα αποτυγχάνει συνεχώς να μείνει σταθερός σε μια φωτεινή μεριά. Έτσι το μόνο που μένει είναι να αποδεχτεί το σκοτάδι του...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Παύλο, αυτό είναι... απαίσιο αλλά δεν μπορώ να σε λυπηθώ ούτε να σε συμπονέσω, μετά από όλα όσα μου έχεις κάνει...

Μπορώ όμως να σου εξομολογηθώ ότι όταν σε είδα πρώτη φορά στο κατώφλι του σπιτιού μας γεμάτο αίμα και δάκρυα, αδύναμο να περπατήσεις, να μιλήσεις, να φωνάξεις ένιωσα ότι έφταιγα αυτό που σου συνέβαινε, γιατί όλοι το γνώριζαν αλλά δενμίλαγε κανείς... Εκείνη την στιγμή πόνεσα μαζί σου...

ΠΑΥΛΟΣ: (Γελάει θλιμμένα- ειρωνικά.)

Δεν ξέρεις. Κανείς δεν ξέρει πώς είναι να γυρνάς στο σπίτι και να φοβάσαι... να εύχεσαι να μην ματώσεις σήμερα... να μετράς τις κουβέντες σου για να μην φας καμία... να μην μπορείς να κοιμηθείς από τις φωνές και τα απανωτά χαστούκια... να μην πηγαίνεις σχολείο μέχρι να καλυτερεύσουν οι πληγές... να περνάς σχεδόν όλα τα Σαββατόβραδα σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου και πάνω από όλα να τρέμεις εκείνο το χέρι, το χέρι του... Κανείς δεν μπορεί να το νιώσει αν δεν τον έχει ζήσει... κανείς δεν μπορεί να πονέσει αν δεν χτυπήσει...

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Βγάζει μια βαθιά ανάσα έντρομη, έχει ανατριχιάσει ολόκληρη... Για λίγα λεπτά επικρατεί σιωπή... Ύστερα με τρεμάμενη φωνή ψιθυρίζει.)

Χριστέ μου... από τότε είχε ξεκινήσει όλο αυτό;

ΠΑΥΛΟΣ:

Δεν ξέρω, ίσως και πριν ακόμα γεννηθώ εγώ Κωνσταντίνα... αλλά τα πράγματα έγιναν χειρότερα όταν απολύθηκε από την δουλειά του... -ενώ η μητέρα μου συνέχιζε να δουλεύει- Άρχισε σιγά, σιγά και έβγαινε έξω μέχρι αργά έπινε... μεθούσε... δεν ήξερε τι έκανε τι έλεγε... Η μητέρα μου προσπαθούσε να τον βοηθήσει αλλά μάταια γιατί τον θύμωνε πάντα περισσότερο. Συνήθως χτυπούσε εκείνη αλλά δεν ήταν λίγες και οι φορές που προσπαθούσα να την προστατεύσω και έβρισκα και εγώ τον μελά μου...

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Η Κωνσταντίνα κοιτάζει έξω από το τζάμι και σταματάει να τρέμει. Με ένα σοβαρό ύφος που δεν δείχνει όμως συμπόνια, μιλά ξανά...)

Όλη η γειτονία άκουγε τις φωνές... αλλά φοβόντουσαν να καλέσουν την αστυνομία για να μην βρουν τον μελά τους... δεν ήθελαν μπλεξίματα και να τα αποτελέσματα... Έγινες χειρότερος από εκείνον, ίσως και εμείς να φταίμε από λίγο που επέλεξες το σκοτάδι...

ΠΑΥΛΟΣ:

Μόνο ο αδελφός σου με βοήθησε και μου πρότεινε να με φιλοξενήσει για όσο χρειαστεί στο σπίτι σας... Ήταν πραγματικά ο από μηχανής θεός της υπόθεσης... Η μητέρα μου με βοήθησε να μαζέψω τα πράγματά μου και να φύγω... σαν τώρα το θυμάμαι που την παρακαλούσα σχεδόν κάθε μέρα να τον παρατήσει...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Ακόμα κοιτάζει την βροχή που με τον ρυθμικό ήχο της πλημύριζε την σκοτεινή ατμόσφαιρα.)

Φοβόταν και δεν είχε από πουθενά βοήθεια... δεν μπορούσε να κάνει πολλά.

ΠΑΥΛΟΣ:

Εντάξει τέλος... σταμάτα! Αρκετά το αναλύσαμε... τέλος! Άντε δίνε του...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Αγανακτισμένη τότε φωνάζει.)

Δεν βλέπεις πώς βρέχει... πού θα πάω; Παύλο φοβάσαι τόσο μην δει κάποιος έστω και λίγη από την ανθρώπινη πλευρά σου που αμέσως κλείνεσαι πάλι στο σκοτάδι σου...

Ο Παύλος χωρίς να την κοιτάζει ανοίγει το παράθυρο και πετάει το τσιγάρο, ένας κρύος αέρας μπαίνει μέσα στο αυτοκίνητο και η Κωνσταντίνα ανατριχιάζει. Ύστερα κλείνει γρήγορα το παράθυρο και γυρνάει το κλειδί στην μίζα. Το αυτοκίνητο μουγκρίζοντας παίρνει μπρος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Ρωτάει παραγμένη.)

Τι κάνεις; Τρελάθηκες;

ΠΑΥΛΟΣ: (Εκνευρισμένος πιάνει το λεβιέ.)

Εσύ δεν είπε ότι βρέχει και δεν μπορείς να γυρίσει σπίτι;

Το αμάξι αρχίζει να κινείται.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Περίεργο... ποτέ ξανά δεν ενδιαφέρθηκες να με γυρίσει σπίτι...

ΠΑΥΛΟΣ:

Ίσως αυτή η συζήτηση να ήταν αρκετά ανακουφιστική για εμένα ώστε να σε γυρίσω σπίτι και να μην σε αφήσω να περπατάς μόνη στην βροχή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Μάλιστα... Ίσως ήταν αρκετά ανακουφιστική ώστε να διαγράψεις και τις γελοίες φωτογραφίες που σου έστειλα και να σταματήσεις να με εκβιάζεις;

ΠΑΥΛΟΣ: (Έχει τα μάτια του στραμμένα στον δρόμο.)

Αν είχα επιλογή θα το έκανα... Για όνομα του θεού αν είχα επιλογή θα το έκανα, αλλά δεν έχω και το ξέρεις...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Το ξέρω ότι δεν έχεις επιλογή πλέον... το ξέρω ότι έχεις εξαρτηθεί πια... το ξέρω ότι θα σε χάσω σύντομα και όσο και αν κάποιες στιγμές το εύχομαι, είμαι ακόμα ερωτευμένη μαζί σου και η ιδέα ότι θα σε χάσω είναι τόσο πικρή που μου έρχεται να τα ξεχάσω όλα...

ΠΑΥΛΟΣ: (Χαμογελάει αγνά.)

Μην ανησυχείς όλα θα τελειώσουν σύντομα το ξέρω... και μετά εσύ θα προχωρήσεις την ζωή σου... και εγώ θα είμαι μόνο μια μακρινή κακιά ανάμνηση...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Παύλο από τότε που γλύτωσες από τον πατέρα σου παίρνεις ναρκωτικά... από παιδί κάνεις χρήση... τι νομίζεις ότι κερδίζεις με αυτό;

ΠΑΥΛΟΣ:

Μπορώ να κοιμάμαι χωρίς να θυμάμαι τις νύχτες που με έδερνε. Μπορώ να ζω χωρίς τύψεις που άφησα την μάνα μου μόνη της και έφυγα για να σώσω τον εαυτό μου! Κερδίζω ώρες ευτυχίας που δεν θα είχα με κανέναν άλλον τρόπο αφού πάντα θα τον θυμάμαι να μας χτυπάει!

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Αναστενάζει.)

Το ξέρεις ότι η μητέρα μου είναι από την Ρουμανία... έτσι;

Ο Παύλος γνέφει καθώς στρίβει το τιμόνι με το αριστερό του χέρι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Τότε θα καταλαβαίνεις και πόσο τρομακτική είναι η εμπειρία του σχολείου για εμένα! Ο αδελφός μου γυρνούσε άλλες φορές κλαμένος και άλλες χτυπημένος από το σχολείο έτσι και οι γονείς μου ανάγκασαν τον αδελφό μου να τα παρατήσει, παράτησε το σχολείο και άρχισε να δουλεύει στο εστιατόριο των γονιών μου... Εγώ όμως δεν τα παράτησα, προσπάθησα να ενταχθώ, ανεχόμουν τα πάντα ώσπου σταμάτησαν... προσπάθησα σκληρά όμως! Αυτό θα έπρεπε να κάνεις και εσύ... να προσπαθήσεις αλλά από ότι φαίνεται δεν μπήκες καν στον κόπο απλά παραδόθηκες...

ΠΑΥΛΟΣ:

Δεν ήξερα ότι εσύ είχες παλέψει τόσο για το σχολείο...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ναι... είχα... αλλά πλέον δεν μπορώ να συνεχίζω... τα χρήματα που θα έδινα για φροντιστήρια για να μπορέσω να έχω αρκετές γνώσεις ώστε να μπω σε μια σχολή... χαραμίζονται όλα στις τζούρες σου...

Δάκρυα στάζουν πάλι από τα μάτια της και αρχίζει να παίρνει πάλι βαθιές ανάσες καθώς σκουπίζει με το μανίκι του μπουφάν της τα δάκρυα.

ΠΑΥΛΟΣ: (Σμίγει ξανά τα φρύδια του αλλά τώρα τα χαρακτηριστικά του μαρτυρούν ότι πονάει από αυτή την εξομολόγηση.)

Σαν σήμερα πέθανε ο πατέρας μου και αυτό που είπα πριν ότι... αυτή η ημέρα ήταν, είναι και θα είναι από τις πιο όμορφες ημέρες της ζωής μου. Ήταν ξεκάθαρα ένα από τα πιο αισχρά ψέματα που έχω πει... Όταν είδα το κηδεύχαρτο με το όνομά του στην κολώνα κοντά στο σπίτι μου, πάγωσα... Παρά τα όσα είχε κάνει ήταν πατέρας μου και πραγματικά φοβήθηκα για την μητέρα μου... Έτρεξα στο σπίτι και το μόνο που βρήκα ήταν ένα άδειο κουτί με χάπια πάνω στο τραπέζι και κάτω από το τραπέζι...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Είχα μείνει άναυδη όταν ήρθε σπίτι ο αδελφός μου και μας το είπε... ήταν τραγικό...

ΠΑΥΛΟΣ:

Δεν πρόλαβα καν να την χαιρετήσω, να της πω έστω μια κουβέντα πριν... φύγει... Και Κωνσταντίνα αλήθεια αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω θα το έκανα. Δεν θα έμπλεκα ποτέ με τις ουσίες και ποτέ δεν είχα σκοπό να σου στερήσω το πανεπιστήμιο...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Τι νόημα έχει τώρα να λες συγγνώμη; Δεν μπορείς να ξεκάνεις ότι έκανες, ούτε να πάρεις πίσω όλο τον πόνο που με υπέβαλες να ανέχομαι...

ΠΑΥΛΟΣ:

Δεν ήμουν ποτέ παιδί...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: **(Απλώνει διστακτικά το χέρι της και χαϊδεύει το μπράτσο του.)**

Έχεις δίκιο. Για να γίνεις άνθρωπος πρέπει να σέβονται τα δικαιώματά σου από τότε που ήσουν παιδί. Εμείς λερώνουμε την κοινωνία... όλοι μας φταίμε... η καταπάτηση των δικαιωμάτων ενός παιδιού είναι η συνταγή που δημιουργεί όλους τους εγκληματίες, όλους όσους χαρακτηρίζουμε ως τέρατα... Και ποιοι τους κατηγορούμε...(γελάει ειρωνικά) Εμείς που τους δημιουργήσαμε μένοντας αδρανείς...

ΠΑΥΛΟΣ: **(Αναστενάζει.)**

Κωνσταντίνα, θα σε ρωτήσω κάτι... αλλά θέλω την αλήθεια Κωνσταντίνα.

Εκείνη γνέφει καταφατικά.

ΠΑΥΛΟΣ:

Δεν θα σταματήσω να σε ταλαιπωρώ μάτια μου, δεν μπορώ... είναι πάνω από τις δυνατότητές μου, πιστεύεις ότι θα αξίζει να συνεχίσεις να υποφέρεις;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Όχι...

ΠΑΥΛΟΣ:

Πιστεύεις ότι ακόμα και αν καταφέρεις να περάσεις σε κάποια σχολή οι γονείς σου θα σε στηρίξουν ή θα σε αναγκάσουν και εσένα να δουλεύεις μαζί τους;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: **(Ντρέπεται, κοιτάζει τα πόδια της.)**

Δεν μπορούν ούτε οικονομικά ούτε ψυχολογικά να με στηρίξουν αλλά... πάντα θα έχω μια ελπίδα ότι μπορεί να με αφήσουν να ακολουθήσω το όνειρό μου... Αν και ξέρω πολύ καλά ότι είναι ψεύτικη ελπίδα. Αλλά, ξέρω ότι και να σπουδάσω πάλι στο εστιατόριό τους θα μείνω, αφού δεν θα με διαλέγουν για δουλειά λόγω της ιθαγένειάς μου... Όμως δεν θα πάψω να πιστεύω στο όνειρό μου... ποτέ!

ΠΑΥΛΟΣ:

Πιστεύεις ότι αξίζει να πιστεύεις πια; Αξίζει όλο αυτό;

Σιωπή επικρατεί για λίγα λεπτά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: (Γέρνει το κεφάλι της ώστε να ακουμπήσει πάνω στον ώμο του.)
Όχι, όχι δεν είναι αυτή η ζωή που ονειρεύομαι Παύλο... Έχω περάσει πολλά και όχι...
όχι δεν αξίζει...

ΠΑΥΛΟΣ: (Σκύβει ώσπου τα χείλη του να ακουμπήσουν στο μέτωπό της, της δίνει
ένα φιλί συμπόνιας.)
Συγγνώμη...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:
Μακάρι να μπορούσα να σου πω, δεν πειράζει...

**Η βροχή τώρα έχει γίνει χαλάζι. Δυναμώνει λεπτό το λεπτό και τα τζάμια
θολώνουν.**

ΠΑΥΛΟΣ:
Τουλάχιστον ζήσαμε και μια- δύο ευτυχισμένες στιγμές...

Η Κωνσταντίνα γελάει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:
Όλοι μας έχουμε ζήσει. Κανείς δεν φεύγει αδικημένος απλά κάποιοι άλλοι είχαν την
ευλογία να ζήσουν το κάτι παραπάνω...

ΠΑΥΛΟΣ:
Ναι, αυτό το παραπάνω ζητούν όλοι... αλλά εμείς ξέρουμε ότι δεν θα το έχουμε...

Ξαφνικά το αμάξι ανεβάζει ταχύτητα.

Η Κωνσταντίνα ταραίζεται.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:
Τι... κάνεις;

ΠΑΥΛΟΣ:
Αγάπη μου, απέτυχα στο να σε κάνω ευτυχισμένη... αλλά μπορώ να σε απαλλάξω από
αυτό τα βάσανο. Μπορώ να σε βοηθήσω να βρεις μια ηρεμία...

**Η Κωνσταντίνα τότε σχηματίζει ένα θλιμμένο αλλά ταυτόχρονα χαρούμενο
χαμόγελο στο πρόσωπό της.**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Δεν θα φοβάμαι πια...

ΠΑΥΛΟΣ:

Όχι... ποτέ ξανά...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Αλλά εσύ; Οι σπουδές σου; Η ζωή σου;

ΠΑΥΛΟΣ:

Κωνσταντίνα, είμαι ήδη τελειωμένος... το όλο θέμα με την ζωή μου δεν ξεκίνησε από την αρχή καλά... ας έχω τουλάχιστον ένα τέλος που θα το επιλέξω εγώ... Ας μην φύγω στον δρόμο καρφωμένος με μια ένεση...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Θα έχουμε ηρεμία... ίσως γίνουμε πάλι παιδιά...

ΠΑΥΛΟΣ:

Ίσως γίνουμε πάλι παιδιά... για να μπορέσουμε να νιώσουμε άνθρωποι...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Ίσως να ζήσουμε σε έναν κόσμο που τα παιδιά ζουν ελεύθερα... χωρίς διακρίσεις.

ΠΑΥΛΟΣ:

Χωρίς βία και πόνο. Χωρίς φόβο...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Χωρίς εκμετάλλευση...

ΠΑΥΛΟΣ:

Χωρίς να έχουν ανάγκη την χρήση ναρκωτικών...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ:

Χωρίς εκβιασμό...

Τότε το αμάξι συγκρούστηκε δυνατά με μια μπάρα... Ο ήχος ακούστηκε εκκωφαντικός σε όλα τα γύρω σπίτια. Έφυγαν ήρεμα. Βυθίστηκαν σε ένα γαλήνιο σκοτάδι με την γλυκιά ελπίδα ότι ίσως στο μέλλον τα δικαιώματα των παιδιών να ακουστούν πιο δυνατά, πιο καθαρά...

ΤΕΛΟΣ